

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

עין משפט ג' מצוה

ע א ב ג מ"י פ"ד מ"ג
 אשתו הלכה ה' סמך עשין
 מה טו"ש"ה א"ש"י ס"י כ"ט
 ספ"ק י"י
 ע"ד מ"י ש"ס פ"ג הלכה ג'
 סמך ש"ס טו"ש"ה א"ש"י
 פ"ג ל"ג ספ"ק ג'
 ע"ב ה' מ"י ש"ס ו"ה"ל (א) סמך
 ש"ס טו"ש"ה ש"ס ספ"ק א'
 (א"ש"י לו ספ"ק א')
 ו' (מ"י) ש"ס ה"ל י"ב טו"ש"ה
 א"ש"י ס"י ל"ג ספ"ק א' ו' לו
 ספ"ק א': [ג]

לענין רש"י
 בוטייני"ש, כפחור"ס.
 פור"ל"ש (פ"ד) [ש]. כפחור"ס
 זכוכית דקת.
 אויטני"ש (כ"ט) כפחור"ס [ש].
 ענק"ס, שדרור"ה.

מוסף רש"י
 הובא בסוף המסכת.

תוס' ר"י הוקן
 חומרי, בוטייני"ש, שובא.
 קשר או אגודתו לאו כלום
 הוא. שלא נחצית ליקח לשם
 קידושין אלא לאו שחשק בי
 בדברים אלו. ומסתברא דיקא
 שלא אמר לה עוד דבר אלא
 נתן בידה, אבל אם אמר לה
 בשעת נתינתה הרי מקודשת
 לי כזה וקבלה, ודאי היא הבה
 מיהבא דקאמרה ריעו היא
 ומקדשת שואילין לא היה
 ריעו לא (יהיה לוקח) היתה
 לוקחת מה שהוא נתון לה
 שיהיה אף לה בהן כלום. הב
 אשקי (ומידי מהו) שלא
 כפלה השקן, א' הרי ריעו או
 תא. עתה, ולשון
 שבוטע היא, והלכתא שריא
 לא צריכי שובא. כ"כ הר"ם
 פ"ו (אמרי' הו"ה) אמר לה
 הרי מקודשת לי בבגדים
 אלו שהם שרי' חפשי' דינר
 והיו של משי וכיוצא בהם
 שהאשה מתאוה להן אם היו
 שרי' חפשי' הו"ה מקודשת
 משעת ליקחה ואינם צריכים
 שובא שיקו ואת"כ היתה
 מקודשת כדי שמתקן דעתה,
 אלא הואיל והם שרי' כמו
 שאמר לה הרי היא מקודשת
 משעה ראשונה ואם אינם
 שרי' אינה מקודשת. ע"כ.
 גראה דעתו דרוקא שריא
 וכיוצא בהן שהיא מתאוה להן
 ומצבנה לעצמה ואינה רוצה
 למכרהם סמכא דעתה, אבל
 במה שאינה מתאוה להם
 שמא דעתה למכרהם ולא
 סמכא דעתה שמא לא תמצא
 שרי'ן, ומשום הכי ספיק בב"מ
 והלכתא שריא לא צריכי
 שובא, ולא אמר והלכתא
 באני לא צריכי שובא, ואיבא
 מ"ד ה"ה לבל מלי, והא
 דנקט שריא משום דעובדא
 דאפילו ביה רבו ורב יוסף
 שריא הו'. והלכתא כ"י
 אלעזר. דעת הר"ף והר"ם
 (שם פ"ד הו"ה, ע"ש) לפי
 מה שמצא ברוב ההלכות,
 הריא והלכתא כ"י אלעזר דא
 אמר לה התקדשי לי במנה
 סתם ונתן לה דינר, אפילו היה
 מנה הו"ה, הו"ה מקודשת
 וישראלים, דאמרי' ליתרובא
 דתרובא כ"י אלעזר, ולא כ"י
 אש"י, וכן עיקר, דא"כ לומא
 ינוי והלכתא כ"י אש"י, ואיבא
 מ"ד הריא תרובא לאו ר'
 אלעזר הוא דתרובא אלא בעל
 הג"מ הוא דתרובא הכי,
 ואפשר ד"י אלעזר ח"כ כ"י
 אש"י הלכך הריא והלכתא כ"י
 אלעזר מפיסריה בלחוד הוא
 דפסקין כותיה דהתקדשי

הב אשקי ושדי אינה מקודשת. ור"מ מי גרע מתן מעות לפלוני
 דמקודשת"י כ"ש כשאוחרת תן לי וי"ל דלאני הכא דמיעקרא
 היתה שואלת שלא נזכרת קידושין ומשום הכי איכא למימר כשאוחרת
 הב אלעזר דמיעקרא קלמרה: **כ"ל** אשקי אשקויי בוי' הגן תלת
 עובדי אלעטרין לאשמועינן דבשום
 דכר אין מועיל לא צמידי דלכילה
 ושמיה ולא צבאר מילי:

והלכתא שריא א"א צריך
 שובא. *וא"ת אמאי
 אלעטרין לפסוק כרבה לגבי רב יוסף
 דהא צבצב צבצב צבצב (דף קמ"ג: ע"ב)
 פסקינן הלכתא כרבה בר מנשה
 ענין ומחצה וי"מ דהיינו דוקא צמיל
 דצ"ב ולא נירא *דע"כ צבולי גמרא
 הלכתא כרבה דמנוכח פסק מי
 שאלחו (גיטין דף ע"ד: ע"ג) גבי ההוא דלמר
 ליה לארסייה כ"ע ללו תלמא ושקלו
 ריענא כו' וקאמר ותפנדל דרבה
 כרצ"ג והא קי"ל הלכתא כרבה
 וצבא קי"ל אין הלכה כרצ"ג משמע
 מדקאמר והא קי"ל הלכתא כרבה
 משמע דצבולי גמרא הלכתא כותמיה*

ושמא יש לדמות דהתם יש ספרים
 דגרסי צבא קי"ל הלכתא כרבה
 דמשמע צבא דוקא ולא צבולי גמרא
 מיהו קשיא אמאי לא קאמר צבא
 הלכתא כותמיה דרבה דלאמר הלכה
 כו' אלעזר והלכה כרבה אמר ר'
 נחמן ואומר ר"מ דלמא לאשמועינן:
 דדוקא שריא הוא דלא צריכי שובא
 לפי ששומטן ידוע קנת ואין רגילין
 לעשות בו כל כך אבל שאר דברים
 כגון אבנים טובות ומרגליות שיש
 שאינם טובות אלא מעט *ורגילין
 לעשות כצרכיהן יותר משווייה *צריכי
 שובא משום דלא סמכא דעתה
 ולפיכך נהגו העולם לקדש צבצבת
 שאין בה אפן והא דלמר לקמן פסק
 שני (דף מ"ח: ע"ב) שהוסיף לה נופך משלו
 יש לומר ששמו אומ"ה אי נמי קנת
 נופך כעין שריא שידוע שזוהי קנת
 וההוא גברא דקדש צבצבא דכוחלא
 (לקמן דף י"ג: ע"ב) והוא רב חסדא משער
 אי אית ציה שיה פרוטה אצנא
 דכוחלא לא היה כשאר אבנים טובות
 אלא כעין אבני שיש כדאשכחנא פ"ה

דטובה (דף נ"א: ע"ב) כהורדוס דבניה
 לצהמ"ק צבצבי דשישא וכוחלא ומרמרא
 וי"מ משום הכי אלעטרין לפסוק כרבה לגבי רב יוסף
 הלכתא כרבה דלא מימא דהיינו רבה דאיכא דלמרי דככל דהו לא צריכי שובא אצל אמר לה חמשין ושו' חמשין צעי שובא לפיכך פסק
 דבשום ענין לא צעי שובא לפי זה הטעם יתיישב הא אלעטרין לפסוק כרבה *אע"ג דככל דוחמא קי"ל כותמיה: **כתב** על הנייר ועל
 החרי. משמע דשטר שר על החרי וכן משמע לקמן בפירוקן (דף נ"ו: ע"ב) דלמר ככז לו על הנייר ועל החרי שדי מוכרה לך שדי נמורה
 לך הרי זו מוכרה ונתנה וקשה דלמר צב"כ דכמותו (דף נ"א: ע"ב) האי מאן דבעי לחמוי חמימת ידיה צבי דינא לכמותא חספסא כו' וקאמר
 דוקא חספסא אצל אשמועינן לא דלמא משכח איניש דלא מעלי דלמא מעלי מאי דבעי חמוי הו"ה אלו שמוע אליו חסר ליה
 למימא דה"ה דאפי' כתוב עליו ולא יועיל דלמא ר' דההיא דלקמן וההיא דהכא אש"י כ"י אלעזר דלמר (גיטין דף פ"ו: ע"ב) עדי מקריה כרמי
 וההיא דכמותא אמיא כ"מ דלמר (שם) עדי חמימה כרמי וההיא דהכא לא אמיא כ"י מאיר דקיון דבעינן צבטר קדושין עדי חמימה
 דמנוכח לקמן פסק שני (דף מ"ח: ע"ב) ועדיש שעל גבי החרי לא חשיבי ואין מוכיח מתוכו כלום כהרס דדבר שיכול להזדייק הוא ותנן צב"כ
 דגיטין (דף כ"א: ע"ב) אין כותבין לא על נייר מחוק ולא על דיפתרא משום שיכול להזדייק ומכאן (אמרי' מ"ה) מאן חכמי' ר' אלעזר ש"מ
 דלא מהי' דבכר שיכול להזדייק ואע"ג דלמר דגיטין צבטר פסק שני (דף נ"ב: ע"ב) לא כהרס ר' אלעזר אלא דגיטין אצל צבטרות לא ה"מ
 צבטרות העומדות לראיה דבעינן ראוי לעמוד ימים אצל זה שאלו עשוי אצל זה אשה ולקנות זו שיה ענין גיטין אצל
 עשוי נגרס זו את האשה לפי שמה ואע"פ שהשטר של קנין יכול להועיל לראיה כמו קן הגט יכול להועיל כדלמר פ"ה הכותב (מנחות פ"ה)
 וצ"כ דב"מ *אין קשה דאפי' כתוב עליו ולא יועיל דלמא ר' דההיא דלקמן וההיא דהכא אש"י כ"י אלעזר דלמר (גיטין דף פ"ו: ע"ב) עדי מקריה כרמי
 בו שיה פרוטה. הכא ניחא דקנת הוא רבותא לפי דבשום פרוטה היתה ראויה להתקדש בלא שטר' אצל לקמן (דף נ"ו: ע"ב) גבי שדי מוכרה לך
 יש לתמוה מאי רבותא דאע"פ שאין זו שיה פרוטה דהתם המוכר נותן השטר וכן לי צבזה פרוטה כמו צבין זו שיה פרוטה וי"ל משום
 דכתיב ציה נתינה (אמרי' ספ"ד) המקנה קי"ד ליעני שיה פרוטה משום (א) דמוכר מקנה שדכו לוקח קמ"ל דלא צעי: **הא** א דמי הא
 שטרא וכו'. ומגט לא היה יכול להקשות' דצבד אחד דמי שפיר לגט דמה גט העול כותב"ו (ב) צ"ד: **הלכתא** ניהו. מימא כיון דהלכתא
 ניהו ל"ל קרא דילאיה והיתה שהשאה נקנית צבטר וי"ל דשטר מוכר לחוד היא הלכתא ושטר קידושין נפקי מני קנת דבעל כותבו דמי' ו
 למכר וצ"כ דלמא הלכתא ניהו ל"ל קרא דאפי' כתוב עליו ולא יועיל דלמא ר' דההיא דלקמן וההיא דהכא אש"י כ"י אלעזר דלמר (גיטין דף פ"ו: ע"ב) עדי מקריה כרמי
 ותי הלכתא *אין קשה דלמא ר' דההיא דלקמן (דף נ"ו: ע"ב) גבי שדה קבעי מנין שנקימא עובדי ושימי קאל דכתיב וקנת את אשה את אשה וי"ל דקיון
 דההוא קרא לא היה אלא מדברי קבלה אין להקפיד בכך אי נמי יש לפרש (ג) ה'לכות מדינה כלומר מנהג היה כך:

חומרי. בוטייני"ש ששטין של צביל וחורזין כרבה מהן צבטו אחד
 ועשין אותו כמין ענק ועשין צבולאיהן למכור. ויש גורסין פמכמיה
 וכן של זכוכית כמין צבטות דקיס וקורין אותו פוריל"ש וצבטון
 רבותיו אשטני'ס: **הו** שובא. מלא חוט הענק: **מיקדש** ל'
 נשון שאינה: **הז** אשקי ושדי. ללא
 כפלתיה לדיבורא: **הז** דמלכא.
 צבטר המלך נצטע: **והלכתא** כ"ר"א.
 דלמר (לעיל דף מ: ע"ב) המקדשי לי צבנה
 ונתן לה דינר הרי זו מקודשת וישלים:
כרבה אמר רב נחמן. דלמר לעיל
 (שם) מנה אין כלן משכון אין כלן:
כך מקודשת לי. והיא צבטרות
 אצני לקדשה כגון שלא צבנה: **לשטר**
 צעי. ומגט דמי הא גוונא הוי
 שטרא: **מאי** טעמא קרי' ציה יקנו
משום דכתיב ומכר. צמיה קרי ציה
 כי יקח וימלא דלצ"ו הנערה קאמר
 שיהא מקיפה לצעל ומשום דכתיב
 את צמי נמתי: **הלכתא** ניהו. למשה
 מסיני: **הס** נמי. גבי שטר צעי
 כתיב וקח את ספר המקנה אלמא
 המוכר נתנו ללוקח דכתיב וקח
 ולא כתיב ואתן וירמיהו היה קונה את
 השדה מיד חנמאל אלמא מוכר כותב
 שדי מוכרה לך ועומן ציד לוקח אצל
 הכל כי יקח כתיב: **צין** ע"י טעמה.
 שקבלתה היא מדעתו לא אצ: **מדעתה**.
 שהיא אמרה לו לקבל. והא דבעינן
 דעתא דידיה והוא צבנה: **שלא** לשמה.
 שנכתב לשם אשה אחרת ונמלך:
 יליאה

לשטר זבויני התם מוכר כותב לו שדי מוכרה לך הכא בעל כותב בתך
 מקודשת לי אמר רבא התם מעניינא דקרא והכא מעניינא דקרא התם כתיב
 ימוכר מאחוזתו במוכר תלה רחמנא הכא כתיב *כי יקח בבעל תלה רחמנא
 התם נמי כתיב *שדות בכסף יקנו ביה יקנו מאי טעמא קרית ביה יקנו
 משום דכתיב ומכר ה"ג קרי ביה כי יקח דכתיב *את בתי נתתי לאיש הזה
 אלא אמר רבא הלכתא ניהו ואסמכניה רבנן אקרא ואיבעית אימא התם
 נמי כתיב *ואקח את ספר המקנה (א) ואמר רבא אמר רב נחמן כתב לו על הנייר
 או על החרי אע"פ שאין בו שיה פרוטה בתך מקודשת לי בתך מאורסת לי
 בתך לי לאינתו בין ע"י אביה בין ע"י עצמה *מקודשת מדעתו והוא
 שלא צבנה כתב לה על הנייר או על החרי אע"פ שאין בו שיה פרוטה הרי
 את מקודשת לי הרי את לי לאינתו הרי את מאורסת לי מקודשת בין ע"י
 אביה בין ע"י עצמה *מדעתה והוא שבגרה: בעי ר' שמעון בן לקיש
 (ב) שטר אירוסין שכתבו שלא לשמה מהו היות ליציאות מקשינן מה
 יציאה

ו"מ משום הכי אלעטרין לפסוק כרבה לגבי רב יוסף משום דרב יוסף הביא לעיל (דף מ: ע"ב) כנה ראויה לדבריו עוד וי"מ מש"ה לא קאמר
 הלכתא כרבה דלא מימא דהיינו רבה דאיכא דלמרי דככל דהו לא צריכי שובא אצל אמר לה חמשין ושו' חמשין צעי שובא לפיכך פסק
 דבשום ענין לא צעי שובא לפי זה הטעם יתיישב הא אלעטרין לפסוק כרבה *אע"ג דככל דוחמא קי"ל כותמיה: **כתב** על הנייר ועל
 החרי. משמע דשטר שר על החרי וכן משמע לקמן בפירוקן (דף נ"ו: ע"ב) דלמר ככז לו על הנייר ועל החרי שדי מוכרה לך שדי נמורה
 לך הרי זו מוכרה ונתנה וקשה דלמר צב"כ דכמותו (דף נ"א: ע"ב) האי מאן דבעי לחמוי חמימת ידיה צבי דינא לכמותא חספסא כו' וקאמר
 דוקא חספסא אצל אשמועינן לא דלמא משכח איניש דלא מעלי דלמא מעלי מאי דבעי חמוי הו"ה אלו שמוע אליו חסר ליה
 למימא דה"ה דאפי' כתוב עליו ולא יועיל דלמא ר' דההיא דלקמן וההיא דהכא אש"י כ"י אלעזר דלמר (גיטין דף פ"ו: ע"ב) עדי מקריה כרמי
 וההיא דכמותא אמיא כ"מ דלמר (שם) עדי חמימה כרמי וההיא דהכא לא אמיא כ"י מאיר דקיון דבעינן צבטר קדושין עדי חמימה
 דמנוכח לקמן פסק שני (דף מ"ח: ע"ב) ועדיש שעל גבי החרי לא חשיבי ואין מוכיח מתוכו כלום כהרס דדבר שיכול להזדייק הוא ותנן צב"כ
 דגיטין (דף כ"א: ע"ב) אין כותבין לא על נייר מחוק ולא על דיפתרא משום שיכול להזדייק ומכאן (אמרי' מ"ה) מאן חכמי' ר' אלעזר ש"מ
 דלא מהי' דבכר שיכול להזדייק ואע"ג דלמר דגיטין צבטר פסק שני (דף נ"ב: ע"ב) לא כהרס ר' אלעזר אלא דגיטין אצל צבטרות לא ה"מ
 צבטרות העומדות לראיה דבעינן ראוי לעמוד ימים אצל זה שאלו עשוי אצל זה אשה ולקנות זו שיה ענין גיטין אצל
 עשוי נגרס זו את האשה לפי שמה ואע"פ שהשטר של קנין יכול להועיל לראיה כמו קן הגט יכול להועיל כדלמר פ"ה הכותב (מנחות פ"ה)
 וצ"כ דב"מ *אין קשה דאפי' כתוב עליו ולא יועיל דלמא ר' דההיא דלקמן וההיא דהכא אש"י כ"י אלעזר דלמר (גיטין דף פ"ו: ע"ב) עדי מקריה כרמי
 בו שיה פרוטה. הכא ניחא דקנת הוא רבותא לפי דבשום פרוטה היתה ראויה להתקדש בלא שטר' אצל לקמן (דף נ"ו: ע"ב) גבי שדי מוכרה לך
 יש לתמוה מאי רבותא דאע"פ שאין זו שיה פרוטה דהתם המוכר נותן השטר וכן לי צבזה פרוטה כמו צבין זו שיה פרוטה וי"ל משום
 דכתיב ציה נתינה (אמרי' ספ"ד) המקנה קי"ד ליעני שיה פרוטה משום (א) דמוכר מקנה שדכו לוקח קמ"ל דלא צעי: **הא** א דמי הא
 שטרא וכו'. ומגט לא היה יכול להקשות' דצבד אחד דמי שפיר לגט דמה גט העול כותב"ו (ב) צ"ד: **הלכתא** ניהו. מימא כיון דהלכתא
 ניהו ל"ל קרא דילאיה והיתה שהשאה נקנית צבטר וי"ל דשטר מוכר לחוד היא הלכתא ושטר קידושין נפקי מני קנת דבעל כותבו דמי' ו
 למכר וצ"כ דלמא הלכתא ניהו ל"ל קרא דאפי' כתוב עליו ולא יועיל דלמא ר' דההיא דלקמן וההיא דהכא אש"י כ"י אלעזר דלמר (גיטין דף פ"ו: ע"ב) עדי מקריה כרמי
 ותי הלכתא *אין קשה דלמא ר' דההיא דלקמן (דף נ"ו: ע"ב) גבי שדה קבעי מנין שנקימא עובדי ושימי קאל דכתיב וקנת את אשה את אשה וי"ל דקיון
 דההוא קרא לא היה אלא מדברי קבלה אין להקפיד בכך אי נמי יש לפרש (ג) ה'לכות מדינה כלומר מנהג היה כך:

תורה אור השלם
 1. כי ימך ארץ ויקרב
 מאחוזתו וקא אצלו הקרב
 אלו וקאל את ממכר אדתי:
 ויקרא כה נה
 2. כי יקח איש אשה וקא
 אלקה ושואה: דברים כ"ג
 3. שדות בכסף יקנו וכתוב
 בכסף וחתום וקדש עדים
 בארץ בגזקן ובסבבי
 ירושה ובערי היתה ובערי
 הקר ובערי השפלה ובערי
 הגב כי יאשיב את שבותם
 נאמן: וימיהו לב מה
 4. ואמר אבי הגער אל
 הקנינים את בתי נתתי לאיש
 הזה ואקח וישאנה:
 דברים כ"ט
 5. ואקח את ספר המקנה
 את היתום המיטה והחוקים
 ואת הגלוי: וימיהו לב י"א

גליון הש"ס
 תוס' ד"ה והלכתא וכו' וא"ת
 אפי' אצטר"י. ע"י כמות כ"י
 י" ע"כ ובמנין ש"ס: *א"ר
 דע"כ ככולי גמרא. וכן דעת
 הג"ב כי ערוכין ד' נ"ג ע"כ ד"ה
 נמלן והר"ף פ"ב דשנת דף
 טו: כפחור"ס א"ש"י ויבלי
 רובא קי"ל אש"י כותב. ויבלי
 מגילת ד' כ"ט ע"כ מדי' **והלכתא:**

הגהות הב"ח
 (א) תוס' ד"ה הא לא וכו'
 נמנו בלבו הש"י: (ב) ר"ה
 הלכתא וכו' הלכות מדינה. כ"כ
 הא לישא אשכחן לקמן צדק
 לא ע"כ:

מוסף תוספות
 א. מילא קאמר כהא כדקאמר
 על רש"י. תוס' הרא"ש.
 ב. שו"ס דרבה ורב יוסף
 כי הו"ה פלגי שריא
 לא הני פלגי במקשי' ככל
 דבר ואפילו באבנים טובות
 ומרגליות והוי אמיא דהלכה
 כרבה העולם מקודשת,
 א"ר. ג. שאינם שרי' אלא
 מעט. תוס' טו"ך. ד. שאין
 כקיאין בהם אלא אומני'
 ומצוי בהם העשות גרולה
 מאר. ריטב"א. ח. תחילה.
 מרכ"ו. ו. שרי' דלר"מ לא
 מהי תוס' הרא"ש
 כבימות וב. ז. (למכר) כלא
 כת השטר. תוס' הרא"ש.
 ח. הריהו לפיכך ליה מציאה
 והתם המקנה כתיב. תוס'
 א"ר. ח. אם הוא נמי
 הבעל כותב. תוס' הרא"ש.
 ג. דקאמר הלכתא ניהו וכו'
 ק"י אלא אדתי. תוס' הרא"ש.

במנה ונתן לו דינר מקודשת וישראלים, וכדאמרי' ר' אשי דמנה והולך דעתה אכולא מנה. כרבה א"ר נחמן. דמנה אין כהן ומשכון ליכא. ואע"ג דליכא מאן דפליגי אדרב נחמן, כיון דאיכא ביימת דלכאורה משמע דפליגי דלימנא למספק
 כותמיה לאשמועינן דהתו דמיניא דמשני שנייה הו'. על הנייר או על החרי. אע"פ שיכול הכתב להזדייק בהו', כיון דאיכא עדים כשנתן לה השטר כותמה דקדושין, דקדושי' בלא סהדי לאו כלום הוא, לא איכפת לן. ובפ"ק גיטין [י] [א] אשקאנא ממוכר
 פוסל בקדושין גיטין, ותיכא כותב מאי בקדושין ודאי מקודשת, דאע"ג דבגיטין אלא כתיב קודם התרוף הריא ספק מנוגרת ועי' רמב"ם הל' גירושין פ"ה ה"ד, כשטר קדושין ליכא חורף שאין שם אלא שם איש ולא שם האשה ולא זמן ועוד, ובכל דוכתא
 תשכח דאיתקש הויה ליציאה אלא במה פוסל הגט מהות גט, אבל במה שהוא ספק לא מדמינן קדושין לגיטין, שלא הקשה תורה קדושין לגיטין אלא בגט ואינו גט, אבל מספק לא איירי קרא, דליכא ספיקא קמי קודשת כיון הוא, ואפילו תימא דמשום
 שהקשה תורה הריה ליציאה יש לנו לומר שמה הוא ספק בקדושין, הלא ליכא חורף בקדושין, הלא כיון מקודשת ודאי. ומ"ש ע"כ (השולחן) דמקודשת מספק אינו כמו שכתבנו. והלכתא ניהו. כלומר שכך פלוגי פ"ו ענין קדושין מסיני
 מפי משה רבינו, שלא בגרה. הריא ברשות אביה, שלא לשמה. שכתבו לתת לרחל ונתנו ללאה.

במנה ונתן לו דינר מקודשת וישראלים, וכדאמרי' ר' אשי דמנה והולך דעתה אכולא מנה. כרבה א"ר נחמן. דמנה אין כהן ומשכון ליכא. ואע"ג דליכא מאן דפליגי אדרב נחמן, כיון דאיכא ביימת דלכאורה משמע דפליגי דלימנא למספק
 כותמיה לאשמועינן דהתו דמיניא דמשני שנייה הו'. על הנייר או על החרי. אע"פ שיכול הכתב להזדייק בהו', כיון דאיכא עדים כשנתן לה השטר כותמה דקדושין, דקדושי' בלא סהדי לאו כלום הוא, לא איכפת לן. ובפ"ק גיטין [י] [א] אשקאנא ממוכר
 פוסל בקדושין גיטין, ותיכא כותב מאי בקדושין ודאי מקודשת, דאע"ג דבגיטין אלא כתיב קודם התרוף הריא ספק מנוגרת ועי' רמב"ם הל' גירושין פ"ה ה"ד, כשטר קדושין ליכא חורף שאין שם אלא שם איש ולא שם האשה ולא זמן ועוד, ובכל דוכתא
 תשכח דאיתקש הויה ליציאה אלא במה פוסל הגט מהות גט, אבל במה שהוא ספק לא מדמינן קדושין לגיטין, שלא הקשה תורה קדושין לגיטין אלא בגט ואינו גט, אבל מספק לא איירי קרא, דליכא ספיקא קמי קודשת כיון הוא, ואפילו תימא דמשום
 שהקשה תורה הריה ליציאה יש לנו לומר שמה הוא ספק בקדושין, הלא ליכא חורף בקדושין, הלא כיון מקודשת ודאי. ומ"ש ע"כ (השולחן) דמקודשת מספק אינו כמו שכתבנו. והלכתא ניהו. כלומר שכך פלוגי פ"ו ענין קדושין מסיני
 מפי משה רבינו, שלא בגרה. הריא ברשות אביה, שלא לשמה. שכתבו לתת לרחל ונתנו ללאה.

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

הן הן הרברים הנקנים באמירה. מימה דפרק שני דיני גזירות (כמויות קט. ט.) מן הפוסק מעות לחתנו ופשוט לו את הרגל משז עד שחלצין ראשה ולמה משז ישאנה ויקרא חמיו לדן כיון דסן הן דברים הנקנין באמירה וי"ל שהסמן אינו רוצה לערוך צד"ד ולמקס דניגא ורשב"ס פ"י דדוקא כשממך התנאים עמדו וקדשו או נקניו באמירה" ומהדקן מדקמיני עמדו והוא דשני דיני גזירות מיירי בשאל קדשו מתוך הדברים ומי"מ מאחר שהסמינו על כך משז עד שחלצין ראשה ומיניה אין ראייה מלשון עמדו דלדוכייה דגמרא דכתיב כמו קטנה שלא מיאנה (הגדילה) ועמדה ונשאת צינמות פ' צ"ס (דף קה.) ור"ת פ"י דלא דלאמר נקניו באמירה בנישואין ראשונים דוקא שהאב משיא את בתו ויש לו קרוב דעת גדול אלל חתנו אלל הסם מיירי בשניים וכן היה אומר ר"ת אין נקניו באמירה אלל שהאב פוסק אלל אחיה ואמה לא: ע

י"אשה בעינן לשמה. דכתיב (דברים טז) וכמה לה לשמה: הוייה דכסף לא בעינן שהאב לשמה. שהאב זורם הדינר טעוה לשמה: הדר פשט. ולא היה שהרי עיקר שהשטר קונה באשה מכלל למדנו: שלא מדעשה. קודם הכמיה לא נמלך בה ואח"כ הודיעה וקבלתה ונדולה קאי והוא הדין בקטנה ונערה לשמה ושלא מדעת אשה: מה י"אשה שלא מדעשה. שהרי על כרחיה י"א מתגרשת: דעם מקנה. היינו בעל שהקנה אותה בגט זה לעלמה ופוטרה ממנו ובעינן שיכתוב מדעמו דכתיב וכמה לה: אף כאלן דעם מקנה. דהיינו האשה שנקנית לבעל: מאי לאו שטרי אירוסין משז. כגון בתך מקודשת לי: שטרי פסיקתא. המתנאים שביניהם וממנו שפוסקין זה לזה: באמירה. כלל קנין שהקדושין הן גמר הדבר דבהיה הגאה לקא ממחמתי האדלי גמרי ומקניס) וכללן המתנאים קאמר שטרי אין ראין לכמוז עליהם שטר אלל מדעת דניחא להו שמהא כמלוה על פה ולא כמלוה בשטר: אמר קרא בעולה בעל. כי ימצא איש שוכב עם אשה בעולה בעל: כעורה זו. בממיה וכי אינה מקובלת עליך שאלמה ממזר ללמה ממקום אחר: עד דמקדש. דכסף והדר בעיל דכתיב כי יקח דהיינו כסף והדר ובעלה: א"כ. דהכי קאמר קרא דבעינן כסף וביאה וכלאו ביאה לא מקדשה: נערה מאורסה דכסף לה. הלך ע"כ כי יקח הוה קידושין לעמנו ובעלה הוה קידושין לעמנו כלל כסף ומשכחת סקילה דקדושי כסף כלל ביאה: בעולה היא. וסקילה כמלוה כתיבה (דברים כג) כי יהיה נערה כמלוה מאורסה לאיש וגו' ורש"י (כמויות דף מה:) כמלוה ולא בעולה שהבעולה נתקן כשאר אשה איש: שלא כדרכה. דאיתקוש משכבות הלדדי דכתיב (ויקרא ט) משכב אשה שמי משכבות וקרינא בה כי יקח ובעלה ואכתי כמלוה היא: א"ל אביי. ליכא לזוקמי הכי דאי כל עליה ארוס שלא כדרכה תו לא הוה כסקילה דער כלל לא פליגי רבנן עליה דרבי גבי כל עליה עשרה שלא כדרכה ואמרו כולן כסקילה אלל כדאמר שאלנו בעלה אכל בעלה עושה אותה בעולה בשלא כדרכה דלפינן לה מצעולת בעל כדלקמן: ועדיין היא כמלוה. שאלו כולן עליה שלא כדרכה: הראשון כסקילה. לקמן יליף טעמא ששמעמין: משכחת לה. דכסקילה: שקדישה

הוייה בעינן דעת מקנה מיתבי (ז' אין כותבין שטרי אירוסין ונשואין אלל מדעת שניהן מאי לאו שטרי אירוסין ונשואין ממש לא שטרי פסיקתא וכדבר גידל אמר רב (ד' דאמר רב גידל אמר רב כ"מה אתה נותן לבנדך וכך לבתך כך וכך עמדו וקדשו קנו הן הן הדברים הנקנים באמירה: וכביאה: מנא לן אמר ר' אבהו א"ר יוחנן דאמר קרא ²בעולת בעל מלמד שנעשה לה בעל על ידי בעולה א"ל ר' זורא לר' אבהו ואמרי לה ר"ל לרבי יוחנן כ"עורה זו ששנה רבי ³בעולה רבי ⁴בעולה מלמד שנקנית בביאה אי מהתם הוה אמינא עד דמקדש והדר בעיל קמ"ל מתקוף לה ר' אבא בר ממל אם כן נערה המאורסה דאמר רחמנא בסקילה היכי משכחת לה אי ⁵דאקדוש והדר בעיל בעולה היא אי דאקדוש ולא בעיל לאו כלום הוא אמרו רבנן קמיה דאביי משכחת לה כגון שבא עליה ארוס שלא כדרכה א"ל אביי עד כאן לא פליגי רבי ורבנן אלל באחר אבל בעל דברי הכל אם ⁶בא עליה שלא כדרכה עשאה בעולה מאי היא ⁷דתניא באו עליה ⁸אנשים ועדיין היא בתולה כולן בסקילה רבי אומר אומר אני הראשון בסקילה וכולן בחנק אומר רב נחמן בר יצחק משכחת לה כגון שקדשה בשטר הואיל וגומר ומוציא גומר ומכנים ור' יוחנן האי ובעלה מאי עביד ליה ההוא מיבעי ליה זו נקנית בביאה ואין אמה העבירה נקנית בביאה ס"ד אמינא תיתי בק"ו מיכמה ומה יבמה שאין נקנית בכסף נקנית בביאה זו שנקנית בכסף אינו דין שנקנית בביאה ⁹מה ליבמה שכן זוקקה ועומדת ס"ד אמינא הואיל וכתב ¹⁰אם אחרת יקח לו הקיהשה כתוב לאחרת מה אחרת מיקניא בביאה אמה העבירה מיקניא בביאה קמ"ל ורבי האי סברא מנא ליה א"כ לכתוב רחמנא ובעל מאי ובעלה שמע מינה תרתי ולרבא דאמר ¹¹בר אהינא אסברה לי כי יקח איש אשה ובעלה קידושין המסורין לביאה הוה קידושין קידושין שאין מסורין לביאה לא הוה קידושין מאי איכא למימר אם כן נכתוב קרא או בעלה מאי ובעלה שמע מינה כולהו ורבי האי בעולת בעל מאי עביד ליה האי מיבעי ליה בעל עושה אותה בעולה שלא כדרכה ואין אחר עושה אותה בעולה שלא כדרכה ומי אית ליה לרבי האי סברא והתניא באו עליה ¹²אנשים ועדיין היא בתולה כולם בסקילה רבי אומר אומר אני הראשון בסקילה וכולם בחנק אמר

כעטר. וההיא לא בעיה ביאה: דהואיל וגומר ומוציא גומר ומכנים. כלל ביאה הלכך אם לאו דר' יוחנן הוה אמינא לגבי כסף עד דמקדש ובעיל אלל השתא דנפקא לן מצעולת בעל דבעילה לחודה מיקדשה ע"כ כי יקח דיליף קיהה קיהה אגמריה דכסף לחודה מיקדשה דאי עד דמקדש ובעיל כסף מאי אהני: לאתרי. אשמו: א"כ. ללא אשמעין אלל קידושי ביאה לכמוז ובעל מאי ובעלה זו ולא אמה העבירה: ולרבא דאמר. לקמן בפ' שני גבי מקדש אמת משמי אמתות סתם לא הוה קידושין הואיל ואין ראויין לביאה שאלו אשמו ואילו אמות אשמו ככרת ואמר רבא בר אהינא אסברה לי חכם אחד ששמו דר אהינא לימדני טעם זה מן המקרא כי יקח ובעלה קיהה כסף הראוייה לבעילה הוא דהוה קיהה מנא ליה הא דרש"י ליה לכדכתיב ולמעוטי אמה: א"כ. דלקדושי ביאה ולמעוטי אמה ומו לא יליף מינה לכמוז או בעלה: מאי ובעלה. משמע דקאי גמי אקיהה למילף הך דבר אהינא: האי סברא. דלון אחר עושה אותה בעולה שלא כדרכה: ע

מוקף פסיקתא. המתנאים שביניהם וממנו שפוסקין זה לזה: באמירה. כלל קנין שהקדושין הן גמר הדבר דבהיה הגאה לקא ממחמתי האדלי גמרי ומקניס) וכללן המתנאים קאמר שטרי אין ראין לכמוז עליהם שטר אלל מדעת דניחא להו שמהא כמלוה על פה ולא כמלוה בשטר: אמר קרא בעולה בעל. כי ימצא איש שוכב עם אשה בעולה בעל: כעורה זו. בממיה וכי אינה מקובלת עליך שאלמה ממזר ללמה ממקום אחר: עד דמקדש. דכסף והדר בעיל דכתיב כי יקח דהיינו כסף והדר ובעלה: א"כ. דהכי קאמר קרא דבעינן כסף וביאה וכלאו ביאה לא מקדשה: נערה מאורסה דכסף לה. הלך ע"כ כי יקח הוה קידושין לעמנו ובעלה הוה קידושין לעמנו כלל כסף ומשכחת סקילה דקדושי כסף כלל ביאה: בעולה היא. וסקילה כמלוה כתיבה (דברים כג) כי יהיה נערה כמלוה מאורסה לאיש וגו' ורש"י (כמויות דף מה:) כמלוה ולא בעולה שהבעולה נתקן כשאר אשה איש: שלא כדרכה. דאיתקוש משכבות הלדדי דכתיב (ויקרא ט) משכב אשה שמי משכבות וקרינא בה כי יקח ובעלה ואכתי כמלוה היא: א"ל אביי. ליכא לזוקמי הכי דאי כל עליה ארוס שלא כדרכה תו לא הוה כסקילה דער כלל לא פליגי רבנן עליה דרבי גבי כל עליה עשרה שלא כדרכה ואמרו כולן כסקילה אלל כדאמר שאלנו בעלה אכל בעלה עושה אותה בעולה בשלא כדרכה דלפינן לה מצעולת בעל כדלקמן: ועדיין היא כמלוה. שאלו כולן עליה שלא כדרכה: הראשון כסקילה. לקמן יליף טעמא ששמעמין: משכחת לה. דכסקילה: שקדישה

הוייה בעינן דעת מקנה מיתבי (ז' אין כותבין שטרי אירוסין ונשואין אלל מדעת שניהן מאי לאו שטרי אירוסין ונשואין ממש לא שטרי פסיקתא וכדבר גידל אמר רב (ד' דאמר רב גידל אמר רב כ"מה אתה נותן לבנדך וכך לבתך כך וכך עמדו וקדשו קנו הן הן הדברים הנקנים באמירה: וכביאה: מנא לן אמר ר' אבהו א"ר יוחנן דאמר קרא ²בעולת בעל מלמד שנעשה לה בעל על ידי בעולה א"ל ר' זורא לר' אבהו ואמרי לה ר"ל לרבי יוחנן כ"עורה זו ששנה רבי ³בעולה רבי ⁴בעולה מלמד שנקנית בביאה אי מהתם הוה אמינא עד דמקדש והדר בעיל קמ"ל מתקוף לה ר' אבא בר ממל אם כן נערה המאורסה דאמר רחמנא בסקילה היכי משכחת לה אי ⁵דאקדוש והדר בעיל בעולה היא אי דאקדוש ולא בעיל לאו כלום הוא אמרו רבנן קמיה דאביי משכחת לה כגון שבא עליה ארוס שלא כדרכה א"ל אביי עד כאן לא פליגי רבי ורבנן אלל באחר אבל בעל דברי הכל אם ⁶בא עליה שלא כדרכה עשאה בעולה מאי היא ⁷דתניא באו עליה ⁸אנשים ועדיין היא בתולה כולן בסקילה רבי אומר אומר אני הראשון בסקילה וכולן בחנק אומר רב נחמן בר יצחק משכחת לה כגון שקדשה בשטר הואיל וגומר ומוציא גומר ומכנים ור' יוחנן האי ובעלה מאי עביד ליה ההוא מיבעי ליה זו נקנית בביאה ואין אמה העבירה נקנית בביאה ס"ד אמינא תיתי בק"ו מיכמה ומה יבמה שאין נקנית בכסף נקנית בביאה זו שנקנית בכסף אינו דין שנקנית בביאה ⁹מה ליבמה שכן זוקקה ועומדת ס"ד אמינא הואיל וכתב ¹⁰אם אחרת יקח לו הקיהשה כתוב לאחרת מה אחרת מיקניא בביאה אמה העבירה מיקניא בביאה קמ"ל ורבי האי סברא מנא ליה א"כ לכתוב רחמנא ובעל מאי ובעלה שמע מינה תרתי ולרבא דאמר ¹¹בר אהינא אסברה לי כי יקח איש אשה ובעלה קידושין המסורין לביאה הוה קידושין קידושין שאין מסורין לביאה לא הוה קידושין מאי איכא למימר אם כן נכתוב קרא או בעלה מאי ובעלה שמע מינה כולהו ורבי האי בעולת בעל מאי עביד ליה האי מיבעי ליה בעל עושה אותה בעולה שלא כדרכה ואין אחר עושה אותה בעולה שלא כדרכה ומי אית ליה לרבי האי סברא והתניא באו עליה ¹²אנשים ועדיין היא בתולה כולם בסקילה רבי אומר אומר אני הראשון בסקילה וכולם בחנק אמר

הוייה בעינן דעת מקנה מיתבי (ז' אין כותבין שטרי אירוסין ונשואין אלל מדעת שניהן מאי לאו שטרי אירוסין ונשואין ממש לא שטרי פסיקתא וכדבר גידל אמר רב (ד' דאמר רב גידל אמר רב כ"מה אתה נותן לבנדך וכך לבתך כך וכך עמדו וקדשו קנו הן הן הדברים הנקנים באמירה: וכביאה: מנא לן אמר ר' אבהו א"ר יוחנן דאמר קרא ²בעולת בעל מלמד שנעשה לה בעל על ידי בעולה א"ל ר' זורא לר' אבהו ואמרי לה ר"ל לרבי יוחנן כ"עורה זו ששנה רבי ³בעולה רבי ⁴בעולה מלמד שנקנית בביאה אי מהתם הוה אמינא עד דמקדש והדר בעיל קמ"ל מתקוף לה ר' אבא בר ממל אם כן נערה המאורסה דאמר רחמנא בסקילה היכי משכחת לה אי ⁵דאקדוש והדר בעיל בעולה היא אי דאקדוש ולא בעיל לאו כלום הוא אמרו רבנן קמיה דאביי משכחת לה כגון שבא עליה ארוס שלא כדרכה א"ל אביי עד כאן לא פליגי רבי ורבנן אלל באחר אבל בעל דברי הכל אם ⁶בא עליה שלא כדרכה עשאה בעולה מאי היא ⁷דתניא באו עליה ⁸אנשים ועדיין היא בתולה כולן בסקילה רבי אומר אומר אני הראשון בסקילה וכולן בחנק אומר רב נחמן בר יצחק משכחת לה כגון שקדשה בשטר הואיל וגומר ומוציא גומר ומכנים ור' יוחנן האי ובעלה מאי עביד ליה ההוא מיבעי ליה זו נקנית בביאה ואין אמה העבירה נקנית בביאה ס"ד אמינא תיתי בק"ו מיכמה ומה יבמה שאין נקנית בכסף נקנית בביאה זו שנקנית בכסף אינו דין שנקנית בביאה ⁹מה ליבמה שכן זוקקה ועומדת ס"ד אמינא הואיל וכתב ¹⁰אם אחרת יקח לו הקיהשה כתוב לאחרת מה אחרת מיקניא בביאה אמה העבירה מיקניא בביאה קמ"ל ורבי האי סברא מנא ליה א"כ לכתוב רחמנא ובעל מאי ובעלה שמע מינה תרתי ולרבא דאמר ¹¹בר אהינא אסברה לי כי יקח איש אשה ובעלה קידושין המסורין לביאה הוה קידושין קידושין שאין מסורין לביאה לא הוה קידושין מאי איכא למימר אם כן נכתוב קרא או בעלה מאי ובעלה שמע מינה כולהו ורבי האי בעולת בעל מאי עביד ליה האי מיבעי ליה בעל עושה אותה בעולה שלא כדרכה ואין אחר עושה אותה בעולה שלא כדרכה ומי אית ליה לרבי האי סברא והתניא באו עליה ¹²אנשים ועדיין היא בתולה כולם בסקילה רבי אומר אומר אני הראשון בסקילה וכולם בחנק אמר

הוייה בעינן דעת מקנה מיתבי (ז' אין כותבין שטרי אירוסין ונשואין אלל מדעת שניהן מאי לאו שטרי אירוסין ונשואין ממש לא שטרי פסיקתא וכדבר גידל אמר רב (ד' דאמר רב גידל אמר רב כ"מה אתה נותן לבנדך וכך לבתך כך וכך עמדו וקדשו קנו הן הן הדברים הנקנים באמירה: וכביאה: מנא לן אמר ר' אבהו א"ר יוחנן דאמר קרא ²בעולת בעל מלמד שנעשה לה בעל על ידי בעולה א"ל ר' זורא לר' אבהו ואמרי לה ר"ל לרבי יוחנן כ"עורה זו ששנה רבי ³בעולה רבי ⁴בעולה מלמד שנקנית בביאה אי מהתם הוה אמינא עד דמקדש והדר בעיל קמ"ל מתקוף לה ר' אבא בר ממל אם כן נערה המאורסה דאמר רחמנא בסקילה היכי משכחת לה אי ⁵דאקדוש והדר בעיל בעולה היא אי דאקדוש ולא בעיל לאו כלום הוא אמרו רבנן קמיה דאביי משכחת לה כגון שבא עליה ארוס שלא כדרכה א"ל אביי עד כאן לא פליגי רבי ורבנן אלל באחר אבל בעל דברי הכל אם ⁶בא עליה שלא כדרכה עשאה בעולה מאי היא ⁷דתניא באו עליה ⁸אנשים ועדיין היא בתולה כולן בסקילה רבי אומר אומר אני הראשון בסקילה וכולן בחנק אומר רב נחמן בר יצחק משכחת לה כגון שקדשה בשטר הואיל וגומר ומוציא גומר ומכנים ור' יוחנן האי ובעלה מאי עביד ליה ההוא מיבעי ליה זו נקנית בביאה ואין אמה העבירה נקנית בביאה ס"ד אמינא תיתי בק"ו מיכמה ומה יבמה שאין נקנית בכסף נקנית בביאה זו שנקנית בכסף אינו דין שנקנית בביאה ⁹מה ליבמה שכן זוקקה ועומדת ס"ד אמינא הואיל וכתב ¹⁰אם אחרת יקח לו הקיהשה כתוב לאחרת מה אחרת מיקניא בביאה אמה העבירה מיקניא בביאה קמ"ל ורבי האי סברא מנא ליה א"כ לכתוב רחמנא ובעל מאי ובעלה שמע מינה תרתי ולרבא דאמר ¹¹בר אהינא אסברה לי כי יקח איש אשה ובעלה קידושין המסורין לביאה הוה קידושין קידושין שאין מסורין לביאה לא הוה קידושין מאי איכא למימר אם כן נכתוב קרא או בעלה מאי ובעלה שמע מינה כולהו ורבי האי בעולת בעל מאי עביד ליה האי מיבעי ליה בעל עושה אותה בעולה שלא כדרכה ואין אחר עושה אותה בעולה שלא כדרכה ומי אית ליה לרבי האי סברא והתניא באו עליה ¹²אנשים ועדיין היא בתולה כולם בסקילה רבי אומר אומר אני הראשון בסקילה וכולם בחנק אמר

הוייה בעינן דעת מקנה מיתבי (ז' אין כותבין שטרי אירוסין ונשואין אלל מדעת שניהן מאי לאו שטרי אירוסין ונשואין ממש לא שטרי פסיקתא וכדבר גידל אמר רב (ד' דאמר רב גידל אמר רב כ"מה אתה נותן לבנדך וכך לבתך כך וכך עמדו וקדשו קנו הן הן הדברים הנקנים באמירה: וכביאה: מנא לן אמר ר' אבהו א"ר יוחנן דאמר קרא ²בעולת בעל מלמד שנעשה לה בעל על ידי בעולה א"ל ר' זורא לר' אבהו ואמרי לה ר"ל לרבי יוחנן כ"עורה זו ששנה רבי ³בעולה רבי ⁴בעולה מלמד שנקנית בביאה אי מהתם הוה אמינא עד דמקדש והדר בעיל קמ"ל מתקוף לה ר' אבא בר ממל אם כן נערה המאורסה דאמר רחמנא בסקילה היכי משכחת לה אי ⁵דאקדוש והדר בעיל בעולה היא אי דאקדוש ולא בעיל לאו כלום הוא אמרו רבנן קמיה דאביי משכחת לה כגון שבא עליה ארוס שלא כדרכה א"ל אביי עד כאן לא פליגי רבי ורבנן אלל באחר אבל בעל דברי הכל אם ⁶בא עליה שלא כדרכה עשאה בעולה מאי היא ⁷דתניא באו עליה ⁸אנשים ועדיין היא בתולה כולן בסקילה רבי אומר אומר אני הראשון בסקילה וכולן בחנק אומר רב נחמן בר יצחק משכחת לה כגון שקדשה בשטר הואיל וגומר ומוציא גומר ומכנים ור' יוחנן האי ובעלה מאי עביד ליה ההוא מיבעי ליה זו נקנית בביאה ואין אמה העבירה נקנית בביאה ס"ד אמינא תיתי בק"ו מיכמה ומה יבמה שאין נקנית בכסף נקנית בביאה זו שנקנית בכסף אינו דין שנקנית בביאה ⁹מה ליבמה שכן זוקקה ועומדת ס"ד אמינא הואיל וכתב ¹⁰אם אחרת יקח לו הקיהשה כתוב לאחרת מה אחרת מיקניא בביאה אמה העבירה מיקניא בביאה קמ"ל ורבי האי סברא מנא ליה א"כ לכתוב רחמנא ובעל מאי ובעלה שמע מינה תרתי ולרבא דאמר ¹¹בר אהינא אסברה לי כי יקח איש אשה ובעלה קידושין המסורין לביאה הוה קידושין קידושין שאין מסורין לביאה לא הוה קידושין מאי איכא למימר אם כן נכתוב קרא או בעלה מאי ובעלה שמע מינה כולהו ורבי האי בעולת בעל מאי עביד ליה האי מיבעי ליה בעל עושה אותה בעולה שלא כדרכה ואין אחר עושה אותה בעולה שלא כדרכה ומי אית ליה לרבי האי סברא והתניא באו עליה ¹²אנשים ועדיין היא בתולה כולם בסקילה רבי אומר אומר אני הראשון בסקילה וכולם בחנק אמר

הוייה בעינן דעת מקנה מיתבי (ז' אין כותבין שטרי אירוסין ונשואין אלל מדעת שניהן מאי לאו שטרי אירוסין ונשואין ממש לא שטרי פסיקתא וכדבר גידל אמר רב (ד' דאמר רב גידל אמר רב כ"מה אתה נותן לבנדך וכך לבתך כך וכך עמדו וקדשו קנו הן הן הדברים הנקנים באמירה: וכביאה: מנא לן אמר ר' אבהו א"ר יוחנן דאמר קרא ²בעולת בעל מלמד שנעשה לה בעל על ידי בעולה א"ל ר' זורא לר' אבהו ואמרי לה ר"ל לרבי יוחנן כ"עורה זו ששנה רבי ³בעולה רבי ⁴בעולה מלמד שנקנית בביאה אי מהתם הוה אמינא עד דמקדש והדר בעיל קמ"ל מתקוף לה ר' אבא בר ממל אם כן נערה המאורסה דאמר רחמנא בסקילה היכי משכחת לה אי ⁵דאקדוש והדר בעיל בעולה היא אי דאקדוש ולא בעיל לאו כלום הוא אמרו רבנן קמיה דאביי משכחת לה כגון שבא עליה ארוס שלא כדרכה א"ל אביי עד כאן לא פליגי רבי ורבנן אלל באחר אבל בעל דברי הכל אם ⁶בא עליה שלא כדרכה עשאה בעולה מאי היא ⁷דתניא באו עליה ⁸אנשים ועדיין היא בתולה כולן בסקילה רבי אומר אומר אני הראשון בסקילה וכולן בחנק אומר רב נחמן בר יצחק משכחת לה כגון שקדשה בשטר הואיל וגומר ומוציא גומר ומכנים ור' יוחנן האי ובעלה מאי עביד ליה ההוא מיבעי ליה זו נקנית בביאה ואין אמה העבירה נקנית בביאה ס"ד אמינא תיתי בק"ו מיכמה ומה יבמה שאין נקנית בכסף נקנית בביאה זו שנקנית בכסף אינו דין שנקנית בביאה ⁹מה ליבמה שכן זוקקה ועומדת ס"ד אמינא הואיל וכתב ¹⁰אם אחרת יקח לו הקיהשה כתוב לאחרת מה אחרת מיקניא בביאה אמה העבירה מיקניא בביאה קמ"ל ורבי האי סברא מנא ליה א"כ לכתוב רחמנא ובעל מאי ובעלה שמע מינה תרתי ולרבא דאמר ¹¹בר אהינא אסברה לי כי יקח איש אשה ובעלה קידושין המסורין לביאה הוה קידושין קידושין שאין מסורין לביאה לא הוה קידושין מאי איכא למימר אם כן נכתוב קרא או בעלה מאי ובעלה שמע מינה כולהו ורבי האי בעולת בעל מאי עביד ליה האי מיבעי ליה בעל עושה אותה בעולה שלא כדרכה ואין אחר עושה אותה בעולה שלא כדרכה ומי אית ליה לרבי האי סברא והתניא באו עליה ¹²אנשים ועדיין היא בתולה כולם בסקילה רבי אומר אומר אני הראשון בסקילה וכולם בחנק אמר

ועדיין היא בתולה. ובסקילה היא שקנאה באותה ביהא. באחר. אם בא עליה אחר שלא כדרכה אם היא בחנק כבעולה או בסקילה. (בכדרכה) [שלא כדרכה עשאה בעולה]. [ונקול] היא [ואח] [ואין] אמרת קדושין וביאה היכי משכחת לה נערה בסקילה. ובתנן דמשכחת לה מאורסה ובסקילה שקדשה בשטר. והואיל ושטר גומר הקדושין בלא דבר אחר.

